

Художникът и писател Антон Терзиев плува умело в бурните води на съвременното изкуство, търсейки нови техники за хващане на разсеяните ни умове. Възторгът от откриването на очевидни истини, които ни заобикалят, но често не ги забелязваме, са неотменна черта на работата му – намираме ги и в последната му изложба с поетичното заглавие **Съвременни сечива на труда**. Този път Антон ни предлага да приюти за известен период нашите ангели и/или демони – как, вижте в галерията на ИСИ.

Какво означава да правиш съвременно изкуство в България през 2012?

Големи идеи се появяват там, където има големи липси и вакуум. Теоретично рогният абсурд е просто идеален. Истинските възможности обаче, посредством които художникът може да прави това, което го определя като такъв, и да среща адекватно отношение, се случват извън България.

Някъде прочетох, че определят нещата ти като радикално изкуство – каква е абсолютната ти лична цел, започвайки гаден проект?

Да въздействам по оригинален, честен начин на хората, за които това има значение. Да докажа, че септиката ми са още будни и посетителите на изложбата реагират остро. Ироничното е, че докато давам форма на тази цел, минава доста време, пагубно за всякакво чувство на спонтанност. Затова в пърформансите изпитвам най-голямо удовлетворение – ставам бързо.

Задължителна ли е провокацията в изкуството?

Радикално и провокативно са оценки, идващи обикновено отвън, от хора, които смятат на ум каква е собствената им готовност и способност на такива. Това, естествено, няма общо с моите вътрешни побуди и мотиви на работа.

Изложбата ти *Съвременни сечива на труда* е в резултат на специализация в Ню Йорк – най-силното усещане, което изпита в този град?

Отсъствието на каквато и да било културна и времева дистанция, плюс измамното чувство, че с този град отдавна си принадлежим. Прегусеях го, още като четях *Аз, Егичка* на Лимонов и *Смърт на кредит* на Селин.

А някоя прелюбопитна случка, която става за споделане?

Консултът ми в Ню Йорк не намери дата за моя презентация под предлог, че текат Дни на българската култура. Затова пък македонският му колега дойде в студиото ми, поговорихме, след което ми даде визитка и ме покани на кафе в посолството им в горен Ийст сайд.

На мен лично в последната ти изложба лубим ми стана експериментът със замерването на пулса пред произведения в *MoMA*, как ти хрумна идеята?

В изкуството всичко е прошнуровано – жанрове,

течения, влияния, всичко това, етикетирано със съпровождащата го цена на пазара. Липсваше ми "топлата" връзка с възприятията. Да се опиташ да измериш неизмеримото, разбира се, е нагла материалистична диверсия.

Освен като художник те познаваме и като писател, както и като дигитален блогер movies.bg. Как балансираш между различните изразни форми – налагаш ли си приоритети?

Когато намеря пролука в ежедневните професионални и семейни задължения, просто посягам към това, което е "на масата". За да се получи арт творба, разказ или постинг, трябва бацкане, което в 90% от времето е скучно занимание, иска се дисциплина, не муза.

Пиеш ли нещо ново? След поезия и разкази дали не замисляш роман?

Разбира се. Почти е готов. Мистериозно крими ала Пол Остър. Главният герой се казва Александър Козловски. Преди това ще издам още един сборник разкази – *Красивите винаги напускат*.

Последната книга, която те изненада и с какво?

Покани ме да вляза на Йон Линдквист. Вампир и дете в прегредащата на Стокхолм, сближени от общата си позиция на аутсайдери. Потресаваща.

Може ли човек да печели от изкуство у нас – в смисъла на това да изкарва достатъчно пари, за да си плаща сметките, а не просто да е морално удовлетворен?

Тук няма пазар. Всичко опира до "мускули", контакти, късмет. За седем самостоятелни изложби продадох две картини, но това не ми влияе особено.

Кое е нещото, с което не можеш да се примириш в сферата, в която се развиваш?

Погмяната на идеята за съвременно на държавно ниво. Пълното игнориране на всичко, що не е тракийско съкровище или не свири на кавал.

Какво ще направиш, след като приключим с интервюто?

Ще помогна на Катя да приспи сина си Боян, после, надявам се, ще пия бира, докато си оглеждам *Shame* на Стийв Макуин. ■

Изложбата *Съвременни сечива на труда* е в галерията на ИСИ-София до 10 март